

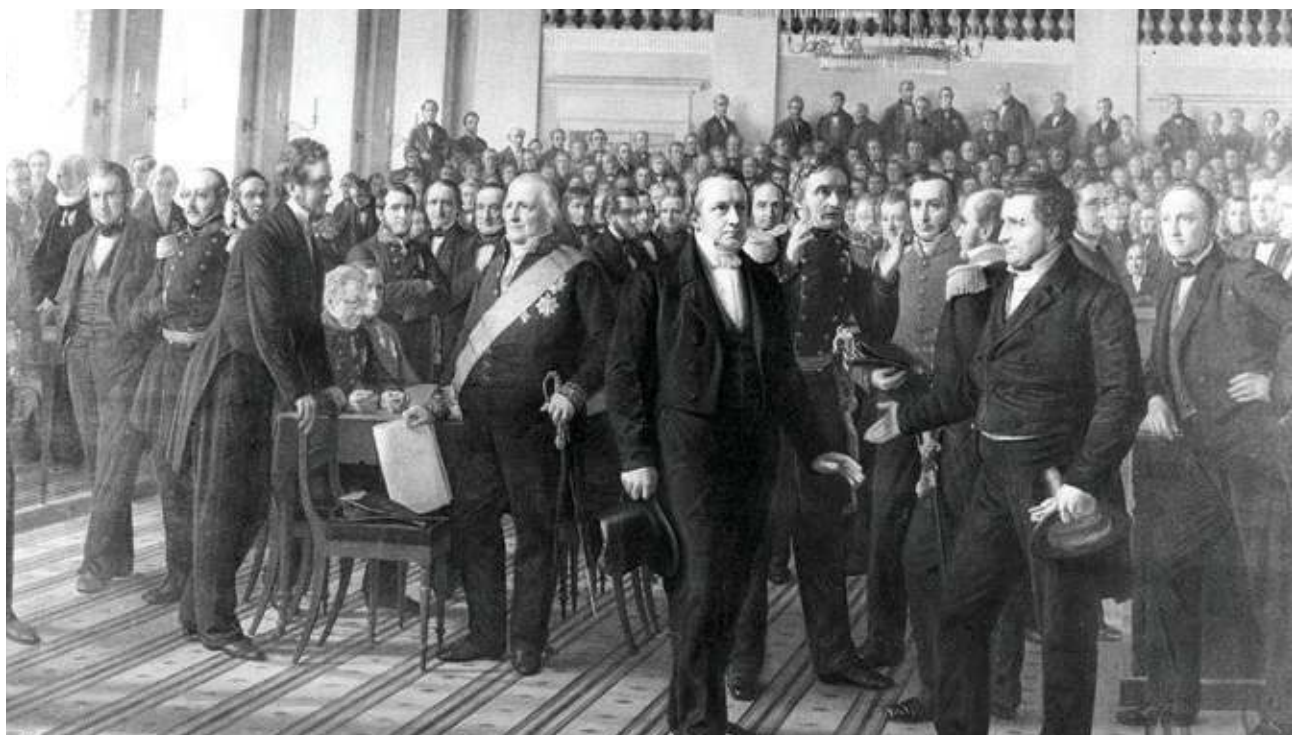
11. DANMARKS VEJ TIL DEMOKRATIET (1814-1850)

I 1800-tallet blev Danmark påvirket af de demokratiske og nationale strømninger, som blandt andet udsprang af Den Franske Revolution i 1789. De demokratiske ideer kom for eksempel til udtryk ved, at der blev oprettet stænderforsamlinger, der gradvist øgede den politiske bevidsthed i befolkningen. I midten af 1800-tallet lykkedes det på fredelig vis at afskaffe enevælden og indføre en fri forfatning i kongeriget. Denne proces havde i flere andre europæiske lande krævet blodige revolutioner.

Som følge af den fornyede folkelige uro i Europa blev Frederik 6. (1808-1839) i 1834 presset til at oprette stænderforsamlinger. Det vil sige møder, hvor repræsentanter for forskellige befolkningsgrupper deltog. Ved sådanne møder kunne kongen spørge befolkningen til råds og måske få støtte til sin politik. Stænderforsamlingerne skulle give folket mere indflydelse på politikken. Men der var ikke tale om demokratiske parlamenter i moderne forstand. Stænderforsamlingerne kunne kun give kongen gode råd og stille forslag, men ikke vedtage love.

Der blev oprettet fire stænderforsamlinger: én for Jylland, én for øerne, én for Slesvig og én for Holsten. Det var et vigtigt skridt på Danmarks vej mod demokrati. Selv om det kun var mænd med en vis formue eller indtægt, der kunne vælges til disse forsamlinger, gjorde stænderforsamlingerne mange flere borgere interesserede i politik. Der opstod efterhånden en politisk kultur i Danmark, og forskellige politiske bevægelser så dagens lys.

Den grundlovgivende forsamling 1848.

Op mod midten af 1800-tallet blev de politiske spændinger i det danske samfund stærkere. Modstanden mod enevælden blev større og større. I 1848 udbrød der revolution i mange europæiske hovedstæder. Der blev ikke revolution i Danmark, men uroen rundt om i Europa påvirkede landet. Borgerskabet i København krævede i marts 1848, at kong Frederik 7. (1848-1863) skulle indføre en fri forfatning. Presset af den ophidsede folkestemning valgte kongen at efterkomme kravet. Han ophævede den enevældige statsform og erklærede sig som konstitutionel konge, hvilket indebar, at han skulle regere i samarbejde med folket. Den 5. juni 1849 underskrev Frederik 7. Danmarks første frie forfatning, Danmarks Riges Grundlov.

Med grundloven fik Danmark et parlament med to lovgivende instanser, Folketinget og Landstinget, der samlet blev kaldt Rigsdagen. Efter næsten 200 år under enevældige konger fik en del af den danske befolkning nu direkte indflydelse på lovgivningen. Mænd over 30 år kunne vælge medlemmer til Rigsdagen. Hverken kvinder, unge under 30 år eller fattige havde dog stemmeret. For at blive valgt til Folketinget skulle man være fyldt 25 år, mens medlemmer af Landstinget skulle være fyldt 40 år og have en høj indkomst. Ikke desto mindre var grundloven meget demokratisk og liberal sammenlignet med andre staters forfatninger på den tid. Tidligere kunne kongen lovgive på egen hånd. Med grundloven blev det fastslået, at den lovgivende magt var hos kongen og Rigsdagen i forening.

